

ските народи и освѣнѣ това значително време сѣ са намирале въ зависимостъ отъ тѣхъ. При такива условия въ тѣхниятъ лексиконъ неизбѣжно би трѣбало да са намѣратъ нѣколко финно-тюркски елементи, а особено тие елементи сѣ могле да са отразатъ въ личните имена, въ висшите титли и др. т. На такова основание ние би могле да отнесемъ и старовременните русски камъ тюрко-финските племена. Безъ да говориме за послѣ-татарската епоха, която е оставила нѣкои и други дири въ нашиятъ лексиконъ, но и въ до-татарската ние срѣщаме не малко имена и думи, които иматъ сродство съ финските и съ тюркските, което е съвѣршено естествено при одавнашните и при близките отношения на восточните славяне камъ тѣхните сѣверовосточни и юговосточни сѣсѣди.

VIII. Расписѣтъ на бжлгарските князове съ загадочните фрази. Признаците на чистиятъ славянски езикъ у старовременните бжлгаре. Заключение. — За въпросъ за диѣпровските прагове.

Тука азъ ща да спомѣна за единъ откъслекъ, който, както са види, би трѣбало да даде съвѣршено тѣржество на тюрко-финската теория. Именно, въ интересната и твѣрде добросовѣстно сѣставенната отъ г. А. Попова монография „Обзоръ хронографовъ русской редакціи, 1866 г. (кн. I. стр. 25) е обнародвана една вставка изъ единъ хронографъ, който са нарича „Еллински лѣтописецъ,“ спорѣдъ списоците отъ XVI вѣкъ. Тая вставка заключава въ себѣ